

ЕЖЕГОДЕН КОНКУРС ЗА ЕСЕ НА ДАТСКИ ЕЗИК

Организатори:

*Център за научни изследвания и информация „Ханс Кристиан Андерсен“ към
Софийския университет „Св. Климент Охридски“ и
Посолство на Дания в България*

ANNUAL DANISH LANGUAGE ESSAY COMPETITION

Organisers:

*Hans Christian Andersen Centre for Research and Information at
Sofia University St. Kliment Ohridski and
Embassy of Denmark in Bulgaria*

От 2015 г. насам Центърът за научни изследвания и информация „Ханс Кристиан Андерсен“ в Софийския университет „Св. Климент Охридски“, Посолството на Кралство Дания в София и Датската агенция за замъци и култура организират ежегодно конкурс за есе на датски език.

Всяка година студентите от Катедра „Германистика и скандинавистика“, изучаващи датски език и литература, имат възможност да вземат участие в конкурса, като приложат своите знания по датски език в различен контекст и разгърнат своите идеи. Конкурсът мотивира студентите да научат повече за датската култура, история и общество.

Тазгодишното издание на конкурса се проведе под наслов „Докато щастието дойде...“ (дат. *Indtil lykken kommer...*), вдъхновен от стихотворението „По един път на ден“ (дат. *En gang om dagen*) от стихосбирката „Да се върнеш назад“ (дат. *Hjemfalden*, 1991 г.) на съвременния датския поет Съорен Улрик Томсен (р. 1956 г.). Задачата на студентите беше да споделят представата си за щастие и идеите за това как то може да бъде постигнато.

Тази година всички победители в конкурса за есе на датски език са студенти от специалност „Скандинавистика“ на Софийския университет „Св. Климент Охридски“. С първа награда бе отличен Йоан Иванов (студент от трети курс), с втора награда – Гергана Васева (студентка от трети курс), а с трета – Аглая Бинева (студентка от втори курс).

* * *

Since 2015, the Hans Christian Andersen Centre for Research and Information at Sofia University St. Kliment Ohridski in collaboration with the Embassy of Denmark in Sofia and the Danish Agency for Culture and Palaces (*Slots- og Kulturstyrelsen*), has organised the Annual Danish Language Essay Competition.

Each year, students from the Department for German and Scandinavian Studies who study Danish language and literature are invited to participate in the competition. The goal is to encourage students to apply their Danish language skills in new contexts, broaden their perspectives, and inspire them to learn more about Denmark's culture and history.

This year's essay competition, titled *Indtil lykken kommer...* (Until Happiness Comes...) was inspired by the poem *En gang om dagen* (Once a Day) from the poetry collection *Hjemfalden* (1991, Reverted) by contemporary Danish poet Søren Ulrik Thomsen (born 1956). Students were invited to share their views on happiness and the pursuit of it as a life goal.

All this year's award winners are students in the Scandinavian Studies Program at Sofia University St. Kliment Ohridski. The first prize was awarded to Yoan Ivanov (3rd-year student), the second prize to Gergana Vaseva (3rd-year student), and the third prize to Aglaja Bineva (2nd-year student).

* * *

INDTIL LYKKEN KOMMER

Yoan Ivanov

Præpositionen »indtil« forudsætter, at man skal vente. Og det at vente er det mest skræmmende af alt. Når man venter, er alt muligt, dvs. alle mulige rædsler; alle mulige måder, på hvilke ting river i stykker; alle bekymringer; alle forræderier og alle skuffelser. Men betyder ikke alle muligheder også en positiv slutning? Vi må være ærlige over for os selv – de sorte, triste tanker kommer så hurtigt, så nemt og uhindrede. De er os nære og bekendte, vi slapper af i deres klæbrige tjære og lader os drukne i den. Måske fremstår det lidt overdrevet? Hvis vi bare kæmper stærkere imod, kan vi måske undslippe Tvivlens kraftfulde fangarme? Hvis vi tænker sådan, har vi opfattet det helt forkert. Tvivl er ikke håbets modstander. Tvivl er eksistensens nøgne sjæl. Tvivlen er det eneste hjem, som vi har. Datiden er allerede hjælpeløst forbi, og fremtiden er ikke noget mere end luft. Lev i nuet, siger nogen, men det er svært at gøre for mennesker. Hjertet stræber altid tilbage – til minderne og barndommen. Sindet løber ustoppeligt fremad – til de store planer. To parallelle linjer, der ikke har nogle fælles punkter. To parallelle linjer, altså to linjer, der kun skærer hinanden i uendeligheden, men uendeligheden er os ubegribelig. Og så efterlades vores sjæl et sted i midten, usikker på hvorhen den skal gå, altså i Tvivl. Først lyder det skræmmende, men vi har lært at udføre denne stilling rigtig godt. Vi er eksperter i at lyve for os selv. Vi glemmer alle drømme, idealer og løfter ved den mindste hindring. Og bagefter når samvittigheden uundvigeligt kommer og spørger os hvorfor, kigger vi skamfulde ned i grunden og har ikke noget svar. Hvordan kunne jeg vide, jeg var jo i Tvivl. Tvivlen er vores frelser, alle spørgsmåls udvej, til den kommer vi igen og igen, og for os er der ikke noget udenfor den.

Hvor er vi nået til? Vi venter i Tvivl, og her ligger nøglen til vores uundgåelige nederlag, fordi vi venter på noget, som vi slet ikke kan forstå – lykken. Vi har hørt andre tale om den, måske har vi læst nogle ord om den, men vi har aldrig set den. Og hvordan kan vi se den? De få, der når noget, der eventuelt kan opfattes som lykke, bliver tilintetgjort af afgrunden mellem deres forventninger og virkeligheden. Derfor skynder de sig for at skjule alle beviser. Det er ikke noget tilfælde, at alle politikere, influencere osv. beskæftiger sig så meget med menneskernes lykke. Noget, som ingen forstår, er det nemt at kæmpe for. Det er alles mål, netop fordi den er uopnåelig.

Hvad er konklusionen? Indtil lykken kommer er der bare Tvivl, og så bagefter er der bare intetheden.

INDTIL LYKKEN KOMMER*Gergana Vaseva*

Jeg har aldeles håbet, at lykken, som de andre mennesker altid taler om, skal komme til mig. Jeg gjorde alt for den lovede lykke. Jeg dimitterede med udmærkelse og startede med at arbejde i embedsværket og købte en bil og en lejlighed. Jeg giftede mig med en smuk kvinde, og vi har to børn sammen. Mine forældre er sunde og raske, og jeg kan godt lide mine to brødre. Mit job er rart. Det har jeg alt i alt tilskrevet en vis form for medfødt held. Jeg har altid håbet at føle mig lykkelig...

Men... Jeg eksisterer ikke. J e g føler intet. Jeg kigger mig omkring og ser, at min familie ikke rigtig er min. Og jeg er bange, fordi jeg ikke kan føle noget. Jeg forstår ikke, hvad der er sket. Man har alle midler til at blive lykkelig. Men man er ikke lykkelig. Man har udstyr til at kommunikere med alle i verden. Men man mangler noget. Jeg mangler noget. Ingen lytter til nogen længere. Alle råber. Jeg hører støjen fra fjernsynsskærmen, når jeg kommer ind i lejligheden. Jeg snakker ikke med min kone, som altid styrer fjernsynsskærmen. Og jeg siger ikke noget til mine børn, som altid har høretelefoner på og stirrer på telefonen. Når jeg tænker over det, snakker jeg slet ikke.

I løbet af de seneste år er jeg blevet mere og mere overhalet af ensomhed, denne mest fremmede og ubehagelige følelse. Ensomheden stilner sædvanligvis af ved midnat, når alle levende væsner bliver stille. Ensomheden overhaler mig ganske uventet, lukker mig inde i et hjørne og skærer i min sjæl. *Har Du følt ensomheden?* Der er ingen udvej fra den. Den føles lidt skarp, skærende og kold. Sjælen knækker lidt, hver gang den føler ensomheden.

Den nat var det, som om sjælen gik i stykker. *Hvor længe skal jeg vente, indtil lykken kommer?* Jeg går ud. Jeg vandrer. *Ensomheden.* Jeg befinder mig på skinnerne, der går forbi byen. Jeg står på skinnerne. Jeg trækker luft ind. *Jeg har ikke set ildfluer i årevis.* Jeg trækker luft ud. *Min bedstemor krammer mig.* Jeg trækker luft ind. *Det lugter af græs og brændt kabel.* Jeg trækker luft ud og kigger op. *Jeg ville ønske, at jeg kunne se stjernerne uden lysene fra gadelygterne.* Jeg trækker luft ind. Der er lyden af et tog, der nærmer sig. Og lyset...

INDTIL LYKKEN KOMMER

Aglaja Bineva

Lykke er meget velkommen. Dog finder jeg idéen om at vente på den ret bekymrende. Der ligger en antydning af, at lykke er uden for vores kontrol. Hvad hvis jeg ender med at vente hele livet, og den aldrig dukker op?

Vi kunne sige, at vi skaber vores egen lykke ved at stræbe og opnå. Eller lykken er måske allerede opstået; det er bare det, at vi aldrig har lagt mærke til den. Måske er dette det lykkeligste, vi nogensinde vil være. Jeg personligt mener, at vores glæde afhænger af os selv. Vi arbejder, vi opnår, og vi føler os glade som resultat. Jeg kunne afslutte min argumentation her, men jeg har bemærket, at hvis jeg opnår noget, er det kun et spørgsmål om tid, før jeg føler, at jeg skal nå det næste mål for at »være lykkelig«. Gæt hvad der sker efter at jeg opnår det også? Jeg finder mig selv i den samme onde cirkel, og lykken er ingen steder at finde. Det fører mig kun til at tænke, »Er lykke virkelig det, jeg har brug for?«

Jeg er ikke på en rejse for at afslutte denne cyklus, fordi det ser ud til at være en del af vores menneskelige natur. Ærligt talt har jeg opgivet lykke for længe siden. Det, jeg stræber efter, er en følelse af opfyldelse.

Det skal siges: Lykke er arbitrær. Der er nogle, der kæmper for mad og ly, til dem virker mit liv sandsynligvis som en uopnåelig drøm. Derfor vælger jeg at være taknemmelig for det, jeg allerede har, i stedet for at jage det næste store. Noget, der også giver mig tilfredsstillelse, er at være nyttig og venlig over for mennesker. Jeg kunne vælge at få nogen til at føle sig speciel og respekteret, og det ville ikke koste noget. At være venlig er en magisk kraft, som folk glemmer, de har. Faktisk har jeg bemærket, at den taknemmelighed, jeg modtager fra andre mennesker, har givet mig en følelse af mening og tilfredsstillelse mere end nogen præstation hidtil.

Under alle omstændigheder, mens vi stræber efter lykke eller giver den videre til andre, er lykke bestemt ikke noget, vi bør vente på.